

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 231.390 van 29 mei 2015
in de zaak A. 215.964/XIV-36.456**

In zake: Robert ROTH
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Stijn Verbist
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Graaf van Hoornestraat 51
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de STAD ANTWERPEN
met kantoren te 2000 Antwerpen
Oudaan 5
alwaar woonplaats wordt gekozen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Pieter Borms
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 120 bus 4

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 28 mei 2015, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 11 mei 2015 van de korpschef van de lokale politie Antwerpen houdende weigering van verzoekers aanvraag tot verlenging van de pensioenleeftijd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 mei 2015, om 16.30 uur.

‡CJFPOFCBE-BCAIAIV‡

Staatsraad Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Stijn Verbist, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Pieter Borms, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is hoofdinspecteur van politie bij de lokale politie Antwerpen.

3.2. Verzoeker dient op 2 oktober 2014 een (vierde) aanvraag tot verlenging van de pensioenleeftijd in.

3.3. Met een beslissing van 11 mei 2015 weigert de korpschef van de lokale politie Antwerpen deze aanvraag.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende

noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

Uiterst dringende noodzakelijkheid

Standpunt van verzoeker

5. Verzoeker voert aan dat hij pas op vrijdag 21 mei 2015 om 13u49 kennis kreeg van de bestreden beslissing via een aangetekende zending van donderdag 20 mei 2015.

Voorts zet hij uiteen dat door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, en dan met name het verplicht op pensioen gaan twee weken na de bestreden beslissing, verzoekers inkomen vervalt waardoor de levensstandaard en de bestaanszekerheid van zowel zijn zorgbehoevende kinderen als van zichzelf in het gedrang komen. Verzoeker meent dat zijn financiële precaire situatie ervoor zorgt dat duidelijkheid met betrekking tot zijn indiensthouding uiterst dringend noodzakelijk is. Verzoeker voert tevens aan dat de financiële impact van de bestreden beslissing onherroepelijke schadelijke gevolgen inhoudt die de spoedeisendheid van de vordering tot schorsing verantwoorden.

Ter terechtzitting betwist verzoeker in substantie dat hij ooit iets in zijn brievenbus heeft ontvangen betreffende de hierna vermelde eerste kennisgeving van de bestreden beslissing. Voorts betoogt hij dat de tweede kennisgeving ervan, gelet op het abnormaal karakter ervan, de afstand van de eerste kennisgeving inhoudt en dat zelfs al wordt de eerste kennisgeving als uitgangspunt genomen ter beoordeling van zijn diligent optreden, het zestien dagen later indienen van de voorliggende vordering op zich de uiterst dringende noodzakelijkheid niet ondergraaft. Tot slot dient volgens verzoeker rekening te worden gehouden met de onevenredigheid tussen enerzijds de tijd die de verwerende partij nodig had om tot de bestreden beslissing te komen en anderzijds de tijd die hij nam om de Raad van State te adiëren. Zestien dagen als te lang inzien is volgens hem in dit kader buiten proportie.

Beoordeling

6. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van het recht van verdediging van de verwerende partij. De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven.

De toepassing ervan kan alleen worden aanvaard indien de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen. Dit impliceert dat een verzoekende partij met de vereiste spoed en diligentie moet hebben opgetreden. Diligent optreden is vervat in de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

Aangenomen kan worden dat de diligentie waarmee een verzoekende partij tegen een haar grievende rechtshandeling opkomt met een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet noodzakelijk is af te lezen uit het tijdsverloop tussen de kennisneming van de bestreden handeling en het instellen van die vordering. De regelgeving laat toe dat de schorsing “op elk moment” wordt gevorderd (artikel 17, § 2, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State) en de situatie is denkbaar dat een zaak door gewijzigde omstandigheden pas uiterst dringend wordt nàdat reeds eerder een annulatieberoep aanhangig werd gemaakt. Een verzoekende partij dient dus met passende voortvarendheid op te treden vanaf het ogenblik dat de uiterst dringende noodzakelijkheid ontstaat. Dit ogenblik moet niet - maar kan nog wel - samenvallen met het ogenblik waarop die verzoekende partij kennis van de bestreden rechtshandeling krijgt.

Het valt aan verzoeker toe om op precieze en overtuigende wijze de (nieuwe of veranderde) feiten en omstandigheden, die tot gevolg hebben dat de zaak niet (langer) verenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone

vordering tot schorsing, uiteen te zetten, ze aannemelijk te maken en ze in de tijd te situeren. Dit laatste is van belang omdat dan de tussenkomst van die gewijzigde feiten en omstandigheden het uitgangspunt vormt om de diligentie van verzoeker te beoordelen.

7. Verzoeker heeft naar eigen zeggen kennis gekregen van de bestreden beslissing op 21 mei 2015, hetgeen hij staft aan de hand van de overlegging van een E-Tracker van BPost. Ter terechtzitting maakt de verwerende partij evenwel aan de hand van de overlegde stukken, aannemelijk dat dit een tweede kennisgeving bij aangetekende brief betrof. Volgens het door de verwerende partij overgelegde bewijs van aangetekende verzending gebeurde op 11 mei 2015 een eerste kennisgeving van de bestreden beslissing op het adres van verzoeker. Nog volgens de door de verwerende partij overgelegde gegevens van de E-Tracker van BPost blijkt dat op 12 mei 2015 om 14u54 deze (eerste) zending werd aangeboden, dat de bestemming afwezig was en dat een bericht gelaten werd in de brievenbus van de bestemming, dat op 13 mei 2015 om 08u46 de zending “in afwachting [was] van afhaling door bestemming” en dat op 28 mei 2015 om 08u59 de zending terug naar afzender werd verzonden wegens “levering onmogelijk - zending niet afgehaald”.

Verzoeker voert ter terechtzitting geen overmacht aan, doch betwist iets in zijn brievenbus te hebben ontvangen. Een loutere, evenwel door niets nader onderbouwde, ontkenning door verzoeker dat hij de zending heeft ontvangen levert niet naar behoren van recht het bewijs van de niet-ontvangst op dat voldoende van aard is om minimaal geloofwaardig te maken dat de zending in strijd met de eigen voorschriften van Bpost niet werd aangeboden of dat ten minste geen bericht in de brievenbus werd achtergelaten.

Verzoeker voert voorts aan dat het volkomen abnormaal is dat de verwerende partij een tweede kennisgeving doet en dat aldus de tweede kennisgeving in wezen een afstand inhoudt van de eerste betekening. Uit niets

blijkt evenwel dat de verwerende partij met de tweede kennisgeving van de bestreden beslissing afstand deed van haar eerste kennisgeving.

Uit wat voorafgaat, volgt dat de kennisgeving van de bestreden beslissing moet worden geacht te zijn gebeurd op het ogenblik van de eerste aanbieding op 12 mei 2015 en dat de omstandigheid dat verzoeker met een aangetekende zending een tweede maal in kennis werd gesteld van de bestreden beslissing daar niets aan vermag te veranderen. Aldus komt deze tweede betekening als irrelevant over ter bepaling van het tijdstip van kennisneming van de bestreden beslissing

8. De bestreden beslissing dateert van 11 mei 2015. Op het ogenblik van de kennisgeving ervan weet verzoeker aldus dat hij op zeer korte tijd, namelijk op 1 juni 2015, effectief op pensioen zal moeten gaan. Hij moet zich aldus op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing dan ook bewust zijn van de gevolgen ervan en van de voor de uiterst dringende noodzakelijkheid ingeroepen omstandigheid, met name zijn precaire financiële situatie en de nakende datum van oppensioenstelling. Hieruit volgt dat de Raad van State ter beoordeling van verzoekers diligent optreden, dan ook rekening dient te houden met het tijdsverloop tussen de kennisneming van de bestreden beslissing en het indienen van de voorliggende vordering.

Zoals zo-even is vastgesteld moet worden aangenomen dat de kennisgeving moet worden geacht te zijn gebeurd op 12 mei 2015. Zelfs indien in de concrete omstandigheden van deze zaak mag worden aangenomen dat een verzoeker bij de vaststelling dat een bericht werd gelaten in zijn brievenbus inzake een aangeboden aangetekende zending, zich niet vanaf de eerste dag dat de zending “in afwachting [is] van afhaling door bestemming” naar het postkantoor spoedt om deze zending af te halen en vaststellend dat donderdag 14 mei 2015 een wettelijke feestdag was, mag van een normaal en voorzichtige verzoeker wel worden verwacht dat hij, wanneer hij kennis krijgt van een af te halen aangetekende zending, op korte termijn het nodige doet teneinde de inhoud van die

zending te vernemen. Hij heeft dat evenwel niet gedaan, niettegenstaande hij op dat vlak een plicht tot waakzaamheid heeft en te dezen geen overmacht of een andere grond van rechtvaardiging aanvoert.

Uit wat voorafgaat, volgt dat, anders dan wat verzoeker ter terechtzitting betoogt, in de concrete omstandigheden van de zaak, de beoordeling van het diligent optreden van verzoeker niet ingaat op het ogenblik van de tweede kennisneming, maar laatstens kort na het achterlaten van het bericht van de eerste kennisgeving in verzoekers brievenbus. Zijn handelwijze om niettemin de voorliggende vordering pas op 28 mei 2015 in te stellen, enkele dagen vooraleer hij effectief op pensioen zou moeten gaan, staat derhalve haaks op de aard van een schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid en vormt een negatie van het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering. Anders dan wat verzoeker stelt, ondergraaft de aldus verlopen tijdspanne aldus wel zijn diligent optreden.

Tot slot overtuigt verzoekers argument dat bij de beoordeling van de diligentie rekening moet worden gehouden met de evenredigheid tussen enerzijds de tijd die de verwerende partij nodig had om tot de bestreden beslissing te komen en anderzijds de tijd die verzoeker nam om de rechter te adiëren, de Raad van State niet. Beide termijnen zijn immers van elkaar te onderscheiden en het enkele feit dat naar verzoeker stelt een administratieve procedure (te) lang heeft geduurd, rechtvaardigt niet dat aldus ook de termijn om op diligente wijze de Raad van State te adiëren door middel van een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid daaraan “proportioneel” mag zijn en mee in rekening moet worden genomen ter beoordeling van die diligentie.

9. Uit wat voorafgaat volgt dat verzoeker niet met de vereiste spoed is opgetreden. Het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering is niet aangetoond.

Hieruit volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

V. Rechtsplegingsvergoeding

10. De verwerende partij vraagt verzoeker te veroordelen tot “de rechtsplegingsvergoeding”.

11. Verzoeker heeft evenwel reeds met hetzelfde verzoekschrift de nietigverklaring van de bestreden beslissing gevraagd, zodat over de kosten, inbegrepen de rechtsplegingsvergoeding, uitspraak wordt gedaan in het arrest waarin uitspraak wordt gedaan over het ingestelde beroep tot nietigverklaring

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negenentwintig mei tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques